

[H. P. Jensen.]

det haarde Tryk, som den store Arbejdsløshed har lagt paa den finansielle Situation. Adskillige Love, som Rigsdagen har vedtaget for at gavne de arbejdsløse, de daarligt stillede, har stillet store Krav til de kommunale Kasser, og det er derfor ikke et Udslag af særlig Flothed fra Statens Side, naar man nu foreslaar at yde et kontant Tilskud til de Kommuner, der Aar efter Aar har været spændt meget haardt for.

I Lovforslagets § 1 stilles der et Beløb af 6½ Mill. Kr. til Indenrigsministeriets Raadighed til Fordeling mellem Landets Kommuner; samtidig fastslaas det, at ½ Mill. Kr. skal fordeles mellem de sønderjyske Kommuner og 4 Mill. Kr. mellem Kommunerne i det øvrige Land, og af de resterende 2 Mill. Kr. afsættes der 25 000 Kr. til Kommunerne paa Færøerne. Saavel Kommunerne i Sønderjylland som Kommunerne paa Færøerne trænger sikkert haardt til denne Hjælp, og mit Parti kan meget anbefale, at en saadan Fordeling finder Sted. Resten af de 2 Mill. Kr. skal saa fordeles som ekstraordinære Tilskud til vanskeligt stillede Kommuner. Det foreslaas ligeledes, at Beløb under 200 Kr. ikke bliver udbetalt, men at disse Beløb lægges til de 2 Mill. Kr., der fordeles mellem særlig vanskeligt stillede Kommuner.

Helt undtagne fra at faa Del i Tilskuddet er København, Frederiksberg og Gentofte Kommuner samt de Købstæder og Sognekommuner, hvis Beskatningsbrøk i Finansaaret 1934—35 har været under 80. Hvad man forstaar ved en „Beskatningsbrøk“, er udtrykt i Lovforslagets § 1, 2det Stykke, og i øvrigt har den højtærede Minister her gjort Rede derfor. Det har under Forhandlingerne været anført, at man burde gaa til en Beskatningsbrøk paa 70, og det kan jo lyde meget besnærende, for derved vil flere komme ind under Fordelingen, og der bliver Mulighed for, at flere Kommuner kan faa Tilskud. Men hvis man overvejer Sagen lidt nøjere, vil man komme til det Resultat, at Tallet 80 maa være det bedste, selv om derved færre Kommuner faar Tilskud. Naar man nemlig skal have et Tilskud, der kan hjælpe noget, kan det ikke nytte at fordele det med Smaabeløb; der maa ydes et passende Beløb, saaledes at Tilskuddet ikke smuldrer bort uden at gøre nogen Gavn. Det gælder jo netop om, at de Kommuner, der trænger, faar en Hjælp, der kan mærkes.

Der er absolut ingen Tvivl om, at der rundt om i Landets Kommuner, baade paa Land og i By, er et meget stærkt Ønske

om at faa dette Lovforslag ført igennem til Lov. Men desværre er de senere Aars Lovgivningsarbejde i meget for høj Grad præget af Partistandpunkter. Jeg mener hermed, at hver Gang Regeringen forelægger et Lovforslag, søger de forskellige Partier at finde Mulighed for at stille saadanne Ændringsforslag til Lovforslaget, at de vel kan sige: vi vil nok være med — men kun paa Betingelse af, at deres Ændringsforslag vedtages. Den Slags er uheldigt i det lange Løb, og jeg tror ogsaa, at en saadan „Forhandlingsvilje“ vil virke til stor Skade i det hele taget. Jeg har den Opfattelse, at Befolkningen til sidst maa tro, at vi herinde blot taler om Tingene og hellere byder den Stene for Brød end giver den noget reelt. Naar man læser Referatet i Rigsdagstidende vedrørende Forhandlingerne i Folketinget om dette Lovforslag, maa man sige, at der vel er sagt mange, mange Ord, men med Realiteter har det været meget smaat bevendt. Det er nu imidlertid engang Realiteter, Befolkningen sætter Pris paa; man ikke alene kræver dem, men er ogsaa bedst tjent med at faa dem. Derfor vil jeg saa kraftigt, som det er mig muligt, understrege, at her foreligger et Regeringsforslag, hvis Gennemførelse ønskes af alle Kommuner i vort Land, og da det er Tilfældet, vil jeg foreslaa, at vi samlet gaar ind for dette Lovforslag og ser at faa det ophøjet til Lov.

Af de foreliggende Bilag fremgaar det klart og tydeligt, at der er mange Sognekommuner og Bykommuner, som i høj Grad trænger til en Haandsrækning. Denne kan ydes gennem det foreliggende Lovforslag.

At Ministeriet kræver Dækning for de hertil medgaaende Millioner, maa jeg anse for saare naturligt. Det er vel ogsaa god Skik og Brug i enhver solid Forretning, at man skaffer Dækning for sine Udgifter; en almindelig „Laden-staa-til“-Politik er kun af det onde og skal nok hævne sig før eller senere. For Kommunerne drejer det sig først og fremmest om at faa et haardt tiltrængt Tilskud og ikke om, hvorvidt Pengene skaffes ad den ene eller ad den anden Vej.

Jeg vil sammenfatte mine Ord i en kraftig Appel til Oppositionspartierne om ved denne Lejlighed at vise det Samfundssind, som vi altid, men ikke mindst i disse Tider, har saa haardt Brug for, og jeg skal hermed anbefale det foreliggende Lovforslag til Vedtagelse uforandret i dette høje Ting.

Jeg skal endnu blot gøre en kort Bemærkning til det ærede 4de Medlem for